

KIAULIŲ CHLAMIDIOZĖ IR JOS DIAGNOSTIKOS YPATYBĖS

J. Bagdonas, B. Tamašauskienė, V. Liutkevičienė

Kiaulių urogenitalinės ligos yra polietiologinės kilmės. Viena iš jų - chlamidiozė. Tai klatinga užkrečiama liga [4]. Vis plačiau praktikuojant kiaulių dirbtinį apsėklinimą, atsiveria neprognozuojamos galimybės šiai ligai plisti kiaulių bandose, ypač veislinėse. Pagal epizootologinius, klinikinius požymius ir patomorfologinius pokyčius kiaulių chlamidiozė primena daugelį kitų užkrečiamųjų ligų. Todėl būtina mokėti ją diferencijuoti nuo kiaulių leptospirozės, hemofiliozės, bruceliozės, listeriozės, salmoneliozės, pastereliozės, Aujeski ligos, kiaulių maro, enterovirusinės ir parvovirusinės infekcijų, enzootinės pneumonijos, mikoplazmozių, mikotoksikozijų ir įvairiausių mikroorganizmų sukeltųjų ligų [3, 6]. Nereikia pamiršti, kad chlamidiozė yra klasikinė antropozoonozė, nuolat kelianti grėsmę žmogaus ir gyvulių sveikatai. Be to, chlamidiozė priklauso gamtinėms židininėms infekcijoms, kurios tyrinėjamos tik joms būdingais specifiniais metodais [7].

Kiaulių chlamidiozė diagnozuota visose šalyse, kur tik ji buvo tirta, Chlamidijomis gali užsikrėsti įvairaus amžiaus kiaulės. Ligai būdingas sezoniskumas. V. Bortničiuko duomenimis, daugiau chlamidinių abortų pasitaiko ir dažniau kiaulės atsiveda negyvus paršelius žiemą bei pavasarį. Pirmą kartą Lietuvoje kiaulės serologiškai tirtos dėl chlamidiozės prieš dešimtį metų. Nustatyta, kad ląsteliniai parazitai chlamidijos cirkuliuoja kiaulių bandose. Įrodyta, kad chlamidijomis užsikrėtusių kiaulių skaičius tiesiog proporcingas bandos didumui [5]. Chlamidiozė diagnozuojama remiantis kompleksinių tyrimų ir stebėjimų visuma. Daugiausia diskutuojama dėl to, kokius pasirinkti laboratorinius tyrimus ir kaip juos galima pritaikyti [1]. Kadangi dabar praktikuojami skirtingi laboratoriniai diagnostiniai testai, tai jų rezultatai labai skiriasi [2].